

Ο χιονάνθρωπος που δεν ήθελε να λιώσει

του Μάνου Κοντολέων

Μια φορά κι έναν καιρό, στην κορυφή ενός ψηλού χιονισμένου βουνού, ζούσε ένας χιονάνθρωπος. Για μάτια είχε δυο κουκουνάρια, για μύτη ένα βελανίδι, τα χέρια του ήταν δυο ξερά κλαριά από πεύκο, το στόμα του -μια φούντα θυμαριού- το είχε χάσει.

Ήταν χειμώνας, έκανε κρύο πάνω στο βουνό κι ένας τέτοιος καιρός άρεσε πολύ στο χιονάνθρωπο. Μα κάποιος αγριοκούνελος τον πληροφόρησε πως σε λίγο θα τελείωνε ο χειμώνας, θα 'ρχότανε η άνοιξη με τον ήλιο της και το χιόνι θα 'λιωνε.

«Πού να πάω για να σωθώ;» ρώτησε ο χιονάνθρωπος τον αετό.
Αυτός άπλωσε τη φτερούγα του και του έδειξε κατά το βοριά.

Που να πάω για
να σωθώ;

Προς το
Βορρά!

Βρήκε ο χιονάνθρωπος ένα ζευγάρι παλιά ξεχασμένα πέδιλα του σκι, τα φόρεσε και κίνησε προς τα εκεί που του έδειξε ο αετός

Έφτασε σε μια πολιτεία, τον είδανε τα παιδιά που παίζανε στην πλατεία, τον πήρανε μαζί τους.
«Δες τα μάτια του!» φώναξε η Κατερίνα. «Τι αστεία χέρια που έχει!» γέλασε ο Στέφανος.
Κι ο Κωστής του κόλλησε ένα καπάκι από κόκα κόλα για στόμα. Ο χιονάνθρωπος διασκέδαζε με τα
καμώματα των παιδιών, μα δεν ξεχνούσε πως έπρεπε να συνεχίσει το ταξίδι του

Σαν νύχτωσε, λοιπόν, κι άδειασε η πλατεία, πήρε πάλι τους δρόμους.
«Από εδώ πάνε για το βοριά;» ρώτησε ένα λεωφορείο.
«Πήγαινε στο λιμάνι και τα καράβια θα σου πούνε!» του απάντησε το λεωφορείο.

Ο χιονάνθρωπος έψαξε για το λιμάνι, το βρήκε, είδε τ' αραγμένα καράβια, τα ρώτησε αν ξέρουν πώς πάνε στα βορινά.

«Θα σε πηγαίναμε εμείς, μα έχει τρικυμία αυτές τις μέρες και δε σαλπάρουμε», τον απογοήτεψαν τα καράβια.

«Και τώρα, τι θα κάνω;» δάκρυσε ο χιονάνθρωπος κι έκανε μια γκριμάτσα και ξεκόλλησε το καπάκι της κόκα κόλα κι έμεινε ξανά χωρίς στόμα.

Τον είδε έτσι λυπημένο μια βαρκούλα, ΠΑΝΑΓΙΤΣΑ
τη λέγανε.

«Άντε να σε πάω εγώ!» του είπε κι ο
χιονάνθρωπος καταχάρηκε. Βολεύτηκε κάπου στην
πλώρη κι ανοίχτηκαν στο πέλαγο.

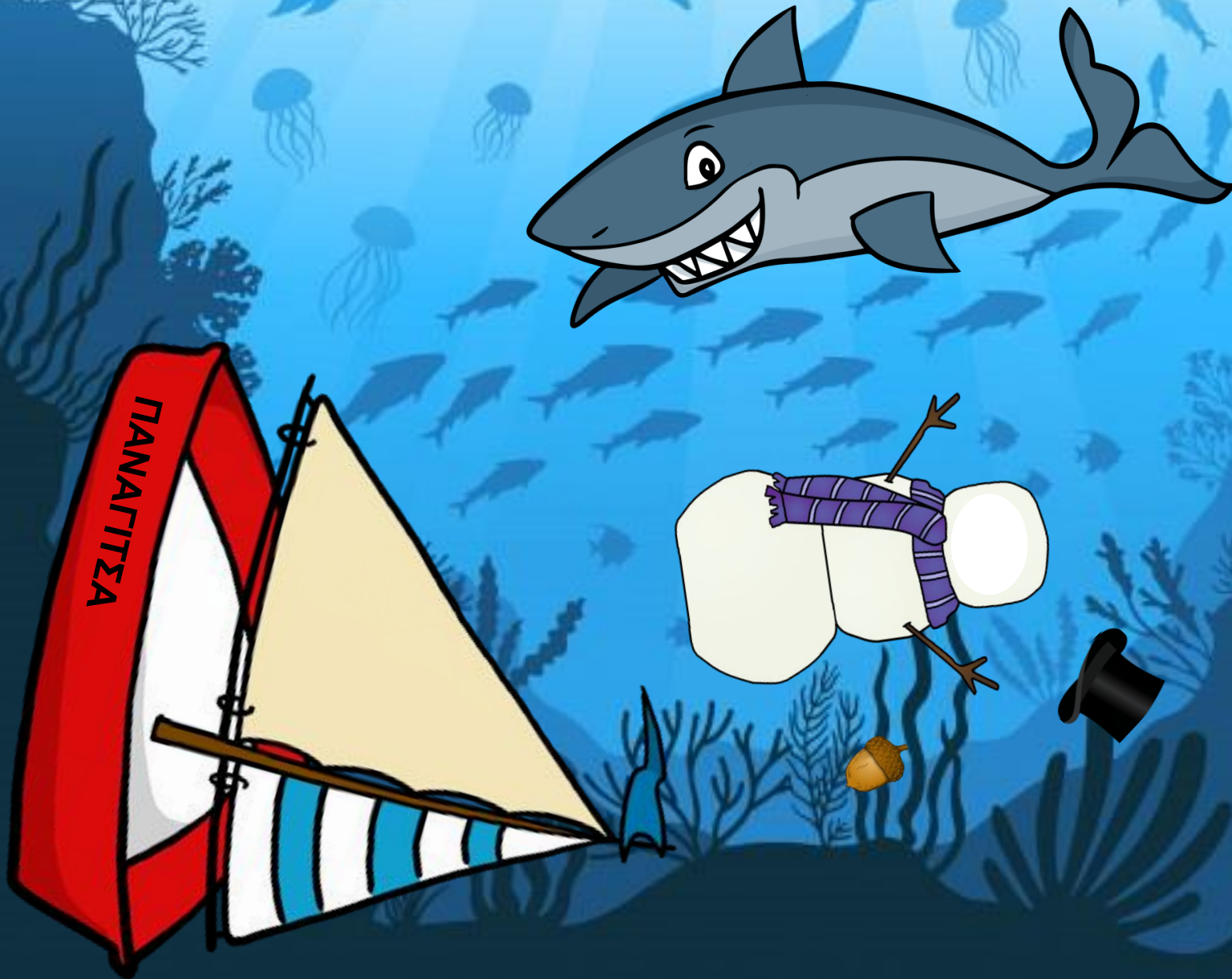
Η φουρτούνα ήταν δυνατή.
Να κάτι θεόρατα κύματα χτυπάγανε τη βάρκα κι
έτριζαν τα γέρικα ξύλα, «κριτς!», ράγισε το
σκαρί.

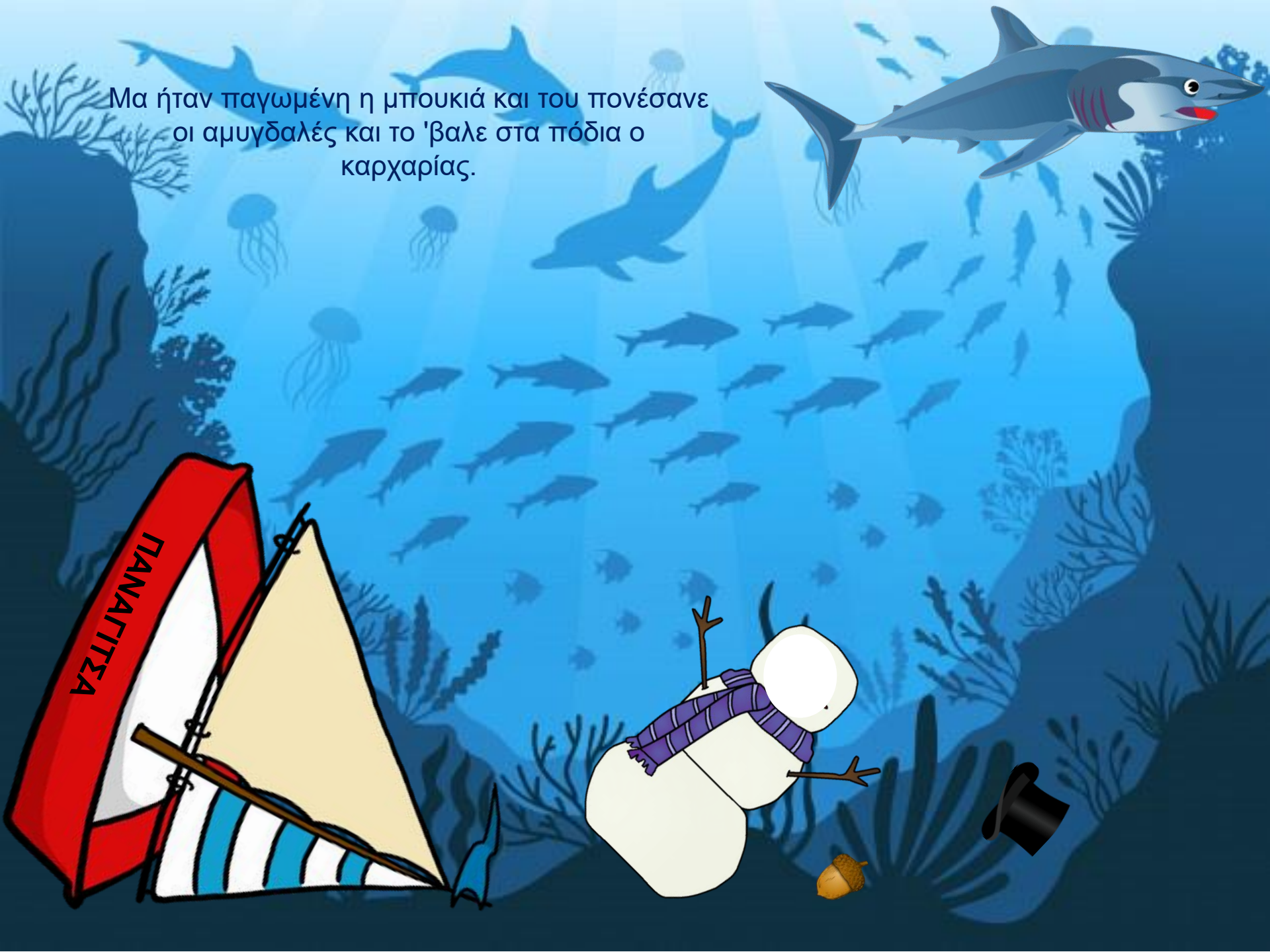
Μπήκαν νερά. Πάει, βούλιαξε η ΠΑΝΑΓΙΤΣΑ, βρέθηκε στο βυθό ο χιονάνθρωπος. Τον είδανε τα ψάρια, τα μικρά τρομάξανε, τα πιο μεγάλα ξαφνιαστήκανε.

Ήταν κι ένας καρχαρίας π' όρμηξε και, «χαπ!» έκοψε ένα κομμάτι από την κοιλιά του χιονάνθρωπου.

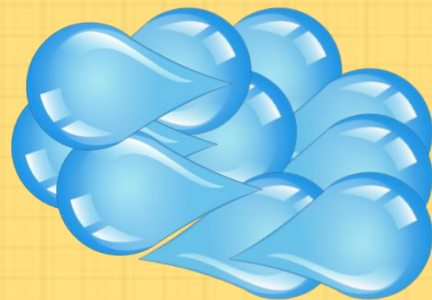
Μα ήταν παγωμένη η μπουκιά και του πονέσανε
οι αμυγδαλές και το 'βαλε στα πόδια ο
καρχαρίας.

Ο χιονάνθρωπος κοιτούσε γύρω με τα δυο κουκουναρομάτια του, κοιτούσε και χάζευε τα ψάρια, τα φύκια, τα όστρακα και τα κοχύλια. Μετά, άρχισε να λιώνει.

«Βοήθεια!» φώναξε, αλλά δεν υπήρχε κανείς στο βυθό που θα μπορούσε να τον σώσει. Έλιωσε, λοιπόν, κι έγινε νερό. Ένα αυλάκι παγωμένο, που κάποτε ήταν χιονάνθρωπος.

Πέρασαν πολλές μέρες, πέρασαν μήνες και το νερό αυτό που κάποτε ήταν χιονάνθρωπος, βρέθηκε σε μια άλλη παραλία. Το έριξαν τα κύματα στα βράχια, κύλησε σε μια λακκούβα κι έμεινε εκεί.

Βγήκε ο ήλιος και το ζέστανε, το έκανε μικρές σταγόνες, π' ανασηκώθηκαν ψηλά, μέχρι τον ουρανό φτάσανε, ενώθηκαν όλες μαζί, φτιάξανε ένα σύννεφο.

Ο άνεμος έσυρε μαζί του το σύννεφο...

...το έφερε πάνω
από το βουνό το
χιονισμένο, απ' όπου
ο χιονάνθρωπος είχε
ξεκινήσει, κι εκεί το
σύννεφο έπεσε σαν
χιόνι πάνω στην
κορυφή.

Κάτι περαστικοί ορειβάτες άρχισαν το χιονοπόλεμο και μετά φτιάξανε ένα χιονάνθρωπο. Του βάλανε δυο κουκουνάρια για μάτια, ένα βελανίδι για μύτη, δυο ξερά κλαριά από πεύκο για χέρια. Μετά φύγανε και ξεχάσανε το στόμα.

Μα αυτό δε στέναχώρησε το χιονάνθρωπο. Ήταν τόσο χαρούμενος που δε χάθηκε ούτε στην πλατεία, ούτε στη μανιασμένη θάλασσα, ούτε και στο βυθό με τα κοχύλια του, τα ψάρια του κι εκείνον τον απαίσιο, τον κακό καρχαρία του.

